

ODRZEKANIE (2) *sb n*

o prawdopodobnie jasne (tak w od-); pierwsze e oraz a jasne; końcowe e z tekstów nie oznaczających *é* oraz *-é*.

sg *N* odrzekani(e) (2). ◇ [A odrzekani(e).]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w. s.v. odrzec się.

Rzeczownik od „odrzekać się”: Mówienie, oświadczanie, że się nie chce mieć z kimś lub czymś nic wspólnego; detestatio Mącz, Cn; eiuratio, exsecratio Cn (2) : Detestatio, Odrzekanie/ mierzenie/ przeklinanie. Mącz 452c; Odrzekanie ná Krzcie. WujJud Mm8.

[*odrzekanie czego*: Ze ma być odrzekanie czartha y pompy iego ná krzcie. *WizFaleczDucha* C3; (*marg*) Odrzekanie Szatana. (-) Służmy Pánu Bogu służmy: tego/ ábyfmy iemu flúżyli/ vczy nas zwykłe Odrzekanie Szatána, Spraw wśzytkich y Pompy iego *HerbLek* E3 (*Linde*).]

[*Zwrot*: »odrzekanie uczynić«: A tamże on [*x. Feliks*] najpierw sam, a potem wszyscy kapłani odrzekali się wszystkich błędów antychrystusowych, a przyjęci są przez starszego, aby byli ministery a pasterzmi kościołów. Potem też i my wszyscy [...] odrzekanie uczyniwszy, jesteśmy przez niego przyjęci za członki kościoła *AktaSynod* I 36.]

Cf ODRZEKAĆ, ODRZEKAĆ SIĘ

MP